

Съдържание на откъса

ВАЖНО РЕШЕНИЕ

ДОЛИНАТА НА БОЖУРИТЕ

СВЕТИЛИЩЕТО НА ЗАЛМОКСИС

С МАГАРЕШКА КАРУЧКА ДО «МОРСКИ ПЯСЪЦИ»

ВАЖНО РЕШЕНИЕ

В жилищен комплекс "Радост пет", блок сто и пет, на двадесет и петия етаж живееше едно тъжно момиче. Момичето се казваше Божурка и беше тъжно, защото беше дебело. То бе надебеляло заради своите родители, които си бяха наумили да го направят гениално. А, както е известно, гениалните деца трябва да се хранят изобилно, да не си губят времето в игри, нито да отиват на детски лагери през лятото, за да могат целогодишно да развиват своите гениални способности. Майката на Божурка бе известна поп-певица, а беше решила от дъщеря си да направи гениална поп-композиторка.

Бащата на Божурка беше голям чешит: измисляше звънци, които лаят, мяукат, кукуригат, и много държеше дъщеря му да стане гениална изобретателка.

Божурка нито обичаше да композира, нито да изобретява, но беше послушна и всеки предиобед свиреше на пиано, а всеки следобед се учеше да изобретява.

Само дядо Начо не настояваше внучката му да бъде гениална. Той искаше тя да отслабне и да бъде весела. Но това беше трудна задача. По-трудна от задачата на смелия момък от приказката, който трябвало да се пребори със змея, за да освободи годеницата си от змейския му замък. При това, никъде в приказката не се споменаваха храбри дядовци да освобождават любимите си внучки от страшни опасности.

Но дядо Начо мечтаеше да стане герой от приказка и, не със смелост, а с магьосническа хитрост, да отърве единствената си внучка от нейната гениалност. За тази цел той състави специален план, влезе в стаята на Божурка и я запита, дали иска да избяга през лятната ваканция с него.

– Искам, но мама и тате няма да ме пуснат, понеже ти не вършиш нищо гениално: през лятото разкопаваш древни крепости, а през

зимата пишеш скучни книги за тях – отвърна му Божурка, която, макар и дебела, не беше глупава.

– Книгите ми са скучни, защото са научни. Затова ние с тебе трябва да измислим нещо ненаучно, нескучно, за да омагьосаме родителите ти. Щом ги омагьосаме, те ще се уверят в твойта негениалност и ще те пуснат с мен, за да отслабнеш с тридесет килограма – каза дядо Начо и хитро намигна.

Божурка се задави от голямата обида, но успя да я глътне и дори се засмя.

– Когато бях малка, ти ми разказваше, че всяко лято отиваш в Африка да пазиш лъвовете от ловците на лъвовете, но никога не си ми споменавал за магьосничеството си – каза тя.

– От много свирене и изобретяване човек забравя други важни неща – упрекна я дядо й. – Не си ли спомняш, че преди да стана ловец на ловци на лъвовете, аз изкарах пълен курс по магьосничество, с изучаване езика на животните? Нали тогава живеех в замък от кокосови орехи?

– Да, спомням си – плясна с ръце Божурка. – Една нощ двеста маймуни нападнали замъка ти от кокосови орехи и го изiali до основите...

– Сега вече си голяма и мога да ти доверя голямата тайна: кокосовият замък беше нападнат от двеста злосторника, които за наказание аз превърнах в маймуни. Всъщност, това беше и моята дипломна работа...

– Та ти си бил много готин дядо! – засмя се Божурка, но отново се натъжи, защото родителите й не бяха злосторници и мъчно можеха да бъдат омагьосани.

Тогава дядо Начо отвори вратата на стаята, увери се, че никой не го подслушва, и тихо зашушна каква магия е измислил, за да освободи Божурка от родителския плен.

Щом всичко изшушна, жилищния блок се разтресе и хората изскочиха на улицата с викове:

"Земетресение! Земетресение от седма степен!"

Те не предполагаха, че дебелият, тъжно момиче от двадесет и петия етаж сега подскача от радост...

ДОЛИНАТА НА БОЖУРИТЕ

След тържественото посрещане гостите се изкачиха върху разрушена крепост и щом погледнаха от нея Долината на божурите, замалко щяха да припаднат от възмущение:

Вместо божури, навсякъде се търкаляха стъклени шишета от бира, ръждясали консервени кутии, смачкани пластмасови опаковки и безброй скъсани вестници, с които морския бриз си играеше. Във всеки смокинов храст бе пъхнат автомобил и току-що поникналата трева бе смачкана от гумите на колите. Под всеки див орех пушеше огън. Мъже,

жени и деца мъкнеха отсечени клони и ги трупаха до огньовете, върху които бяха поставени скари с риба и се въртяха шишове с късове месо. Въздухът бе напоен с миризливия пушек. Стотици касетофони ревяха и заглушаваха тъжния плисък на морските вълни.

– Ето затова ви поканих! Ето защо си скубах косата, та оплешивях

– извика барба Рачо и откъсна последния косъм от темето си.

– О, дивите печенегите отново са нападнали светилището ми! –

пошепна Залмоксис и изтри с брада изпотеното си чело.

– Няма божури и сигурно вече няма да бъде Феята на божурите – проплака Пеония.

Божурка погледна стръмните скали, където малки злосторници пълзяха, за да търсят птичи яйца, с които майките им да застроят рибената чорба, и почувства как сърцето ѝ се вледенява.

Чефи страдаше без да се издава. Само от време навреме потропваше нервно с гипсирания си крак по разрушената крепостна стена.

Единствен дядо Начо остана спокоен пред тази гледка на опустошение и варваризъм. Той зареди пушката си и ѝ натисна спусъка. Блясна светкавица и оглушителен гръм разтреса Долината на божурите. За миг касетофоните замлъкнаха. Хората замръзнаха за снимка в различни гаменски пози. Дядо Начо извади от пушката снимката на техните безобразия и след като им я показа, им даде петминутен срок: огньовете да бъдат загасени, всички боклуци да бъдат събрани, натоварени в багажниците на колите и нито човек, нито кола, след определения срок да не се вижда в Долината на божурите.

От ужас печенегите си глътнаха езиките, а в следващия миг така се разтичаха и разшетаха, та само за четири минути огньовете бяха засипани с пръст, яйцата на птиците отново поставени в гнездата и всички боклуци бяха изнесени на платото заедно с хората и колите им.

В настъпилата тишина се чу една голяма въздишка. Измъчената природа си отдъхна. Птиците литнаха към своите гнезда, за да подредят разбърканите от гамените яйца. Зайците се втурнаха към храстите, за да ремонтират разбитите им от автомобилните гуми леговища. Катеричките с весели викове заподскачаха по клоните на орехите. Две малки сърни се приближиха до Божурка и близнаха ръката ѝ от благодарност, а тя нежно ги целуна по муцуните. Специална бригада от чайки и корморани се отправиха към морето, за да наловят прясна риба за обед на гостите.

Изведнъж нещо зашумя и всички се спотаиха изненадани. Скрилите се под земята божури подадоха зелени глави, разпукнаха се, цъфнаха и облякоха Долината на божурите в алена премяна. Над тях зажузаха мъхнати пчели и затанцуваха пъстрокрили пеперуди.

– О, колко много божури! – плясна с ръце Божурка.

Всички се радваха на разцъфналата се природа. Само Чефи стоеше мрачен и недоволен си мърмореше.

– Защо мърмориш? Нали дядо Начо прогони печенегите? – запита

го Божурка.

– Отидоха си ненаказани. Трябваше да пукна гумите на колите им

– отвърна той и ѝ показа остро шило.

– Но, нали ако им беше спукал гумите, те нямаше да могат да изчезнат за пет минути и дядо Начо щеше да ги избие с пушката си – обясни му Божурка.

– Това беше и моята цел...

– Ти си жесток. Макар и диви печенегите, все пак това бяха хора като нас. А да се убие човек е най-голямото престъпление. Значи ти наистина си бил пират! – възмути се Божурка, която беше толкова милостива, че не можеше дори да гледа криминални филми, в които винаги се раняваха или убиваха хора.

– Не, дебело момиче! Аз не съм жесток пират. Аз никого не бих убил, но хубаво бих насоллил всеки нахалник. Много по-хубаво би било, ако дядо ти Начо не зареждаше пушката си с цветни филми, а я пълнеше с морска сол. Аз не съм чувал някой да умира от срам, след като види снимката си, но сигурен съм, че ако дупето на който и да било злосторник бъде насолено с морска сол, едва ли някога ще повтори да краде яйца, да кърши клони и тъй нататък...

След като чу това, Божурка се усмихна приветливо и погали Чефи по косата. Момчето се дръпна – не обичаше момичетата да му пипат косата, но все пак му стана приятно, защото целият пламна и се превърна на голям божур с изкуствен крак, с черна превръзка на лявото око и с татуирана лула на бузата.

– Все пак ти не си чак толкова дебела, колкото си всъщност – усмихна се и той и запрати остро шило в морето.

После отидоха в рибарската хижа на барба Рачо, за да опържат рибата, наловена от бригадата корморани.

Обедът беше много вкусен и имаше за пиене швепс «Морски портокал».

Докато обядваха един славей възпяваше подвига на дядо Начо, а хор от пойни птички, съпровождан от цигулковия оркестър на безброй щурци, изпълняваха песента на Долината на божурите, която няма думи, но е много приятна за слушане.

След като изтече обедната почивка, бе изготвен план за възстановяване на щетите, нанесени от печенегите:

На Залмоксис бе възложено да проучи състоянието на светилището си и да докладва устно как да бъде възстановено.

Божурка и Пеония трябваше да дадат първа помощ на всички цветя, билки и животни, а също и да преброят божурите.

Барба Рачо и неговият внук сами предложиха да обезвредят всички подводни пирати, които се гмурнат в залива.

А дядо Начо се зае да пази старините от сухоземни иманяри и да не допуска да нахълтат нови печенегите в Долината на божурите.

След като изработиха плана, слънцето се спусна в морето и, докато морския и бреговия бриз се споразумяваха, кой накъде да духа,

се появи луната. Тя тихо запристъпва по лунната пътека и с меката си светлина погали Феята на божурите. Тя се разнежи и от щастие ороси божурите със сълзите си. Феята докосна божурите с пръсти сребърни и всички капчици роса по тях заблестяха като бисери.

Барба Рачо и Чефи предоставиха своята хижа на дядо Начо и Божурка, а те отидоха да спят в пиратския кораб. Пеония предпочете да ношува при божурите, а Залмоксис се отправи да прекара нощта в пещерата, в която някога бе живял и лекувал с билки и с мъдри съвети своите сънародници – траките.

Птиците се спотаиха в гнездата си. Само най-гласовитият славей остана да бди и с песента си да оглася Долината на божурите до сутринта...

СВЕТИЛИЩЕТО НА ЗАЛМОКСИС

Преди да прецъфтят, Божурка преброи божурите и отиде да помага на Залмоксис, който още не можеше да се справи с възложената му задача. Старецът беше отчаян. Светилището бе напълно разрушено и ограбено.

От някогашното му прочуто светилище иманярите бяха оставили само няколко каменни стъпала от стълбата, водеща към жертвения камък. И крепостта, векове бранила светилището на Слънцето от варварите, бе превърната на кариера. От нейните обработени камъни хората бяха направили селски къщи, плевни и свинарници. Древните статуи на боговете и богини отдавна бяха натрошени, изпечени и превърнати на вар.

Скалните гробове на видни личности от древността бяха ограбени и сега служеха за леговище на степни лисици и порове.

Залмоксис трябваше да си спомни, кое къде е било, за да може поне скритото в земята да се изрови и възстанови. А това беше трудна работа, затова старецът седеше на жертвения камък и скубеше брадата си от притеснение, а Пеония напразно го утешаваше.

– Дядо Залмоксис, няма ли да получиш слънчев удар на този припек? – запита го Божурка.

Залмоксис престана да скубе брадата си и погледна към небето:

– Слънцето е бог! А щом някой бог реши нещо да направи, никой не може да му попречи – отвърна старецът, без да се прекръсти, защото по негово време кръстенето не беше още измислено.

– Слънцето не е никакъв бог! И въобще няма богове – изсмя се Божурка. – Има само богини. Мама е една от тях, защото я наричат "поп-богинята" – допълни Божурка.

– Така е – съгласи се Залмоксис. – Трябваше да минат много векове, за да се уверя и аз, че не съществуват богове, но за нас, траките, някога Слънцето беше бог. А и другите племена и народи си имаха богове.

Едни се кланяха на непристъпните скали, други на вековни дървета, на градоносни облаци и дори на Луната. За старите гърци и римляни боговете пък имаха човешки образи и вършеха всичко, което вършат обикновените хора...

Божурка го запитва, защо траките са си били избрали точно Слънцето за бог.

– Защото без слънце няма живот. Това ние–траките знаехме от своите деди. Преди много хиляди години Слънцето се разсърдило, спряло да грее и земята се покрила с лед. И ако някои хора и животни не се сетили да се скрият в пещерите, едва ли щяха да оцелеят, за да продължат рода си... Не ми ли вярваш?

– Вярвам ти. Това го пише и в учебниците. Някога земята била покрита с вечен сняг, хората се облекли в кожуси и се скрили в пещерите, за да се учат да рисуват рисунки по скалите... – отвърна Божурка.

Пеония я похвали за отличния отговор и помоли Залмоксис да ѝ разкаже нещо за онези далечни времена, когато траките са се кланяли на Слънцето като на бог.

– Тогава времето беше по-топло от сега и имаше много цветя, диви животни и птици, които вече не виждам...

– Какви диви животни и птици? – заинтересува се Божурка.

– Ами различни: орли и соколи, диви коне и биволи, а от време навреме се мяркаха и лъвове...

– А ти с какво се занимаваше тогава?

– Лекувах хората с билки и ги ръсех с целебна вода от кладенеца, защото тогава още не беше измислен аспиринов и антибиотиците. Обаче моето най-силно лекарство бяха добрите съвети, които давах на болните – започна старецът и отметна брадата си, за да не му пречи да говори. – По онова време имахме един зъл и алчен цар, който беше и главен жрец на Слънцето. Той завиждаше на всички по-умни от него и бе изнамерил начин да ги премахва, за да не му пречат. Когато се случеше някоя беда – да кажем суша или мор по добитъка, жестокият цар-жрец избираше най-будните от племето и ги изпращаше при Слънцето, за да го омилостивят.

– С ракета ли ги изпращаше до Слънцето? – запитва Божурка.

– Не, мое умно дете! Тогава астронавтиката не бе развита, а до Слънцето изпращахме само човешката душа, понеже тя е лека и бързо се изпарява, а човешкото тяло си оставаше на Земята...

– Като непотребен ракетоносител – допълни Чефи, който, макар и капитан от близкото плаване, се интересуваше и от космически въпроси.

– Точно така – кимна Залмоксис. – Начинът на ходене до Слънцето бе прост и евтин. Определеният, уж по жребий, а в същност от царя-жрец пратеник, хвърляха от този жертвен камък долу върху острията на три копия и докато изтичаше кръвта му, царят-жрец заръчваше на душата му какво да каже на Слънцето, за да го омилостиви...

– И народът е вярвал на тази измама? – запитва Божурка с

възмущение.

– Вярваше, защото тогава беше неук и наивен като дете в предучилищна възраст, а царят-жрец хитро го лъжеше. Така той, уж за доброто на народа, хвърли върху острията на копията човека, който опитоми коня, човека, който изнамери колелото и много други умни хора, за да не го засенчат със славата си... Но жестокият цар-жрец не можа да унищожи божурите, изникнали от кръвта на неговите жертви. Той пускаше стадата си да ги изпасат, но никое животно не ги докосваше. Изпрати зли хора да ги унищожат, но аз измислих фея да ги защитава. Тази фея нарекох Пеония, защото тогава божурите не се наричаха божури, а пеони.

– О, значи аз съм кръстена на твоето име!? – обърна се Божурка към Пеония.

– И не случайно твойт дядо пожела да носиш моето име – каза загадъчно Феята и млъкна, за да не прекъсва разказа на Залмоксис.

– Пеония не само се грижеше за божурите, но ми помагаше и при лекуването на болните. Със своите песни и благи думи тя облекчаваше болките, вдъхваше надежда за живот и всички я обикнаха. Това не се понрави на царя-жрец. Той нахълта в моята пещера, изпочупи гърнетата ми с лекове и ми заповяда да накарам народа да забрави измислената от мен фея.

"Това е невъзможно! Щом някой измисли нещо хубаво и добро, то никога не може да се забрави" – възразих аз, и царят-жрец, за да ми отмъсти, си измисли зла вещица...

– Да не би да е нашата гърбава баба, която... – не се доизказа Чефи и погледна към небето.

– Същата. И когато царят-жрец я измисли, Слънцето се ядоса, пресуши изворите, напука земята, изгори посевите и добитъка започна да умира от глад и жажда. Само нашия кладенец не пресуши и аз продължих да лекувам хората с животворната му вода дотогава, докато вещицата не подшушна на царя-жрец да го заключи и да продава всяка глътка вода срещу жълтица. Народът обедня, започна да се бунтува и царят-жрец, за да го усмири, го излъга, че Слънцето искало да си поговори с мене, след което щяло да напои земята с дъжд...

Нямаше как да се отърва: народът беше суеверен и не можеше да се възпротиви срещу желанието на своя бог – Слънцето. А и искрено вярваше, че аз единствен мога да омилостивя Слънцето и измоля от него дългоочаквания дъжд...

Пеония бе безсилна да ми помогне. Тя бе измислена от мен и заедно с мене щеше да загине, затова двамата с нея седяхме отчаяни на морския бряг и със страх очаквахме зората, когато царят-жрец и вещицата щяха да ни погубят.

Малко преди да се покаже Зорницата, от дълбините на морето изскочи Делфин I Понтийски, който навремето бях спасил – пра-пра-дядото на днешния черноморски владетел Делфин XXXVI Понтийски.

Чайките му разказали за бедата, в която сме изпаднали, и решил да ни помогне. Той ми даде напълнен с кръв мехур от риба, каза ми да го опаша под ризата си и отново се гмурна в морето...

Едва успях да пхна мехура под ризата си и воините, определени да ме хвърлят върху острията на медните си копия, ме отведоха на жертвения камък, върху който седя сега...

Платото бе почерняло от народ. Царят-жрец кимна на хората си.

Те ме хванаха за ръцете и краката, залюляха ме и ме хвърлиха върху трите копия. Аз тежко паднах върху тях, острията им разкъсаха рибешкия мехур и кръвта блискаше на всички страни. Царят жрец доволно потри длани и ми занарежда да помоля Слънцето за дъжд, а и народът се зарадва, защото обилната кръв бе добър признак...

Когато останахме сами, Пеония ми помогна да сляза от копията, заведе ме в пещерата, направи ми билков чай и легнах да поспя, защото бях се уморил доста от преживяното.

На другия ден царят-жрец пристигна с целия народ, за да види дали съм се завърнал от посещението при Слънцето и много се изненада, когато ме завари жив.

– Защо си жив? Нали те пратих при Слънцето за дъжд? – изкрещя той и извади меч си да ме прободее, но народът го възпря, за да изслуша моя отговор.

Аз се изправих на жертвения камък, почаках да настъпи тишина и извиках следните слова:

"Скъпи съплеменници! Моята душа се среща със Слънцето!

То ви пожелава здраве, щастие и много успехи в областта на скотовъдството и земеделието..."

Народът се поласка от поздрава на своя бог с бурни възгласи – тогава не се ръкопляскаше. Когато спряха, аз продължих:

"Драги тракийци и тракийки! Моята душа предаде вашата молба за дъжд на Слънцето и то обеща да я изпълни, след като си поговори и с нашия любим цар-жрец..."

Народът това и чакаше да чуе, грабна ненавистния цар-жрец и го хвърли върху острията на копията. А вещицата се метна на една метла и изчезна.

Народът седна да чака, какво ще реши Слънцето след разговора с царската душа. На другия ден блисна дъжд и понеже царската душа не се завърна в царското си тяло, народът ме избра за свой цар-жрец.

Народът ме нарече Залмоксис, което на езика на траките значи „цар-покровител“, а по-късно и ме обожестви. Затова старея, а не умирам.

Старецът беше скромен и не желаше повече да говори, защо е бил обожествен, затова Пеония взе думата. Тя разказа колко добър владетел бил Залмоксис и колко много траките го уважавали. Той лекувал своя народ и не принасял човешки жертви на разсърденото Слънце, а го омилостивявал с песни и букет божури...

– Затова в Долината на божурите цъфтят божури – заключи

Пеониа.

– И винаги в Долината на божурите ще цъфтят божури! – обещаха децата.

– Това исках да чуя от вас – зарадва се Залмоксис, извади от торбата пергамента и замоли Божурка и Чефи да напишат всичко, което им разказа.

Още същата вечер децата написаха с четлив почерк тази глава от историята на Долината на божурите.

С МАГАРЕШКА КАРУЧКА ДО «МОРСКИ ПЯСЪЦИ»

Два дни валя. Дъждът окъпа Долината на божурите и тя се подмлади, сякаш бе пила от чудотворната вода на кладенеца.

Пролетните цветя прецъфтяха, предадоха семената си на вятъра да ги разнесе, и се заеха да трупат зимнина в корените си. Летни цветя и билки украсиха местността с всички цветове на дъгата. Въздухът се напълни с аромат на риган, кантарион и мащерка. Плодовете на смокиновите храсти, бадемите и дивите лози бързо наедрияха. Този път Лари не излюпи чайничета, а жизнерадостни чайченца с голям апетит.

На всички потръгна работата:

Божурка да осчетоводява божурите – те бяха точно един милион двеста петдесет и пет хиляди, петстотин петдесет и пет. Божурите обещаха през следващата пролет да дадат прираст от дванадесет процента, което за редки цветя като тях не беше никак малко.

Марк Аврелий почисти Долината на божурите от магарешки тръни, награди го с медал и го провъзгласиха за най-добър в професията си император. Той се възгордя и, понеже нямаше повече магарешки тръни, поиска да стане зебра. Нямаше как да му откажат. Чефи го боядиса на бели и черни раета и той заприлича на император в пижама. Това обаче не му хареса и той помоли занаятчия да го наричат не Марк Аврелий, а Зебър.

Тъй като бяха унищожени всички подводни пирати и сухоземни иманяри, Атила бе повишен от пазач в инспектор по лова и дивеча. Той бдеше зорко да не пострадат пиленцата на славеите, авлигите, косовите и другите пойни птици и определяше дневната дажба от мишки, плъхове и лалугери на лисиците, поровете, белките, соколите и другите хищници. Атила в кратък срок си спечели името на честно куче, затова го награди с ордена *"Златен кокал на шия"*.

Но и той се главозамая от своите успехи и пожела да бъде лъв.

Желанието му бе изпълнено. Божурка и Чефи го подстригаха нула номер и му оставиха само лъвска грива около главата. Разбира се – и снопче косми в края на опашката. С тази лъвска фризура и със златен кокал на шията Атила си спечели голям авторитет сред животинския свят. Само едно нещо го измъчваше и не му даваше покой нито през деня, нито през нощта: когато се караше на някоя лисица или чакал,

вместо да реве като лъв, лаеше с неприятен глас. И много бе щастлив, когато Марк Аврелий-Зебър му подари гласа си, тъй като беше научил, че зебрите си мълчат, а не реват като магарета. И Атила поиска да си смени името – на Лъв Атила.

Барба Рачо сключи с Делфин XXXVI „Сделката на века“. Старият рибар се задължаваше да пази делфините от браконieri, а делфините се задължаваха да пълнят мрежите му с риба.

Обаче най-важната работа свършиха дядо Начо и Залмоксис.

Двамата внимателно проучиха старините в Долината на божурите и ги нанесоха на карта. Вече точно се знаеше, къде се намира:

- тракийското светилище на Слънцето;
- храмът на Аполон;
- черковата на лечителите Козма и Дамян;
- прабългарското капище на Тангра и
- оброчището на славянския бог Перун.

Те всички бяха разположени край кладенеца с чудотворната вода, която дава здраве, подмладява, разхубавява и тъй нататък. На картата бе нанесена и крепостната стена, бранила през вековете от разни варвари.

Но работата на Залмоксис и дядо Начо беше свършена наполовина. След като вече се знаеха къде са били древните паметници, те трябваше да се изровят грижливо от земята, да се почистят от вековния прах и да се възстановят, за да се гордеят с тях всички.

– А кой ще довърши нашето дело? – запита на сутрешната оперативка дядо Начо и сам си отговори: – Никой... Хората са заети, а на иманярите не можем да разчитаме. Също и на хабихлябовците, които са мързеливи, ядат парите на родителите си и се интересуват само от чуждестранни дрехи, напитки и дискотеки.

– Повторно питам аз: кой ще възкреси историята на Долината на божурите? Кой ще запази нейната неповторима красота? Кой ще запази цветята, дърветата, животните и птиците, когато си отидем?

– Ние! – едновременно извикаха Божурка и Чефи.

– Вие сте деца. Вие наесен ще тръгнете на училище, ще свирите и ще решавате задачи, за да станете гениални, и ще забравите Долината на божурите – отвърна им с тъжна усмивка дядо Начо.

– Ние никога няма да забравим Долината на божурите! – държаха на своето Божурка и Чефи. – Ние ще доведем нашите другарчета да се трудим през това лято в Долината на божурите, а през останалото време ще назначим пазач.

– И ние ще им помагаме, защото нямаме да учим, за да ставаме по-гениални, отколкото сме – отвърнаха единодушно Зебър и Лъв Атила...

– А кой ще храни толкова много гърла? – отново запита дядо Начо.

– Моят стар уважаван приятел навярно е забравил, че аз съм

сключил Сделката на века и мога да изхраня с риба децата не на едно, а на пет училища – обади се барба Рачо.

– Хм, само с рибена чорба не се живее – поклати глава дядо Начо.

– Съгласен съм, че е необходим също сладолед и швепс за детската бригада, които аз тържествено обещавам да доставя.

– Ура! Да живее барба Рачо и неговата Сделка на века! – извикаха всички и оперативката завърши.

В този миг се чу бръмчене и над Долината на божурите се появи хеликоптер. Той като водно конче се застоя на едно място, от него се подаде ръка и пусна някакъв пакет. Пакетът беше адресиран за Божурка и съдържаеше вносни обувки, вносна рокля и вносни копиринени кордели. Имаше и писмо. В него се съобщаваше, че утре родителите на Божурка ще пристигнат с кола, за да я вземат и отведат на Морските пясъци, в почивна станция на поп-звездите, където тя ще прекара приятно и весело сред мили и възпитани деца.

– Не искам да почивам на никакви Морски пясъци! – тропна с крак Божурка, но облече новата рокля, за да я види с нея Чефи. Роклята беше толкова широка, че с нея можеха да се облекат три суетни момичета.

– Постигнах си целта: за два месеца Божурка отслабна с тридесет килограма и петстотин грама – каза гордо дядо Начо и изпрати Лари да съобщи на сина му да не си разкарва колата до Долината на божурите, защото сам ще отведе дъщеря му на «Морски пясъци».

И Фейта пожела да си отиде. От слънцето тя бе добила шоколадов тен и искаше да се похвали с него пред своите колежки, които бяха по-бели от краве сирене.

Залмоксис доста се беше преуморил при откриването на различните светилища, а и дългата му брада вече го запотяваше, затова и той реши да се прибере в книгата, за да си почине на хлад.

Дядо Начо благодари от сърце на Фейта и Залмоксис за ползотворната им дейност, разтвори дебелия книга, подсвирна три пъти и всеки от тях влезе на съответната си страница.

Всички останали мълчаха с наведени глави. Мъчно им беше за раздялата, а Чефи изтича до светилището на Залмоксис и хубаво се наплака. И Божурка се разплака и дълго продължи да плаче, защото на момичетата им харесва да плачат.

Дядо Начо напълни каручката със сено, пхна в него пушката си, натовари пакета с вносните дрехи на Божурка, впрегна Зебър и каза:

– Хайде!

– Хайде! – отвърна му само барба Рачо, защото Чефи беше загубил гласа си от плачене.

– Хайде! Хайде! – с насълзени очи извика Божурка.

– Е, хайде! Хайде! – отвърна барба Рачо, хвана Чефи за ръката и го поведе към лодката.

– И аз хайде с вас – изръмжа Лъв Атила и тръгна след каручката към платото...

Хубаво е да се пътува с магарешка каручка, защото човек може, колкото си иска, да разглежда нивите, лозята и да си поприказва с някой агроном за времето и реколтата, за гроздето и виното, което древните траки много обичали, както твърдеше Залмоксис.

Леката кола винаги бърза и ако решиш да скочиш от нея, ще катастрофираш, а от каручката можеш да слезеш и да си набереш макове. Маковете не се ядат, защото са отровни, но ако няма макове, няма кой да украсява еднообразните хранителни ниви.

И слънчогледите са красиви, но дядо Начо не ги обича, защото се подмазвали на слънцето. Гледали го непрекъснато в очите, сякаш слънцето не е звезда от трета степен, а някакъв езически бог. На друго мнение е барба Рачо. Той уважава слънчогледите, защото от тях се произвежда олио, а без олио не може да се направи истинска рибена чорба.

От песента на колелата и от нежното потропване на сребърните подкови настроението на Божурка се подобри. Тя вече не плачеше, а се възхищаваше на безкрайната равнина, от сладкия аромат на цъфтящото ѝ жито.

Каручката пътуваше до асфалта и минаващи край нея автомобили весело ѝ подсвирваха с клаксоните си. Лъв Атила им отвърщаше с рев, но скоро му омръзна да реве и се отказа да им обръща внимание.

След по-малко от час стигнаха до курорта «Морска нимфа», в който някога живеели редки животинки и птици, а сега много "чуждестранни птици" играеха тенис, караха платноходки и яздеха коне.

Щом видяха каручката, чуждестранните птици извикаха на разни езици: "Туземци! Туземци!", извадиха фотоапарати и започнаха да снимат Божурка, дядо Начо и каручката.

Дядо Начо бръкна в сеното, извади пушката, гръмна ги и им подаде снимките.

– О, о, о! Това са туземци от друга планета! – извикаха слисани чуждестранните птици.

– Дий, императоре! – подвикна Божурка и чуждестранните птици още повече се слисаха.

Те щяха съвсем да се слисат, ако разбереха, че кучето зад каручката не е никакво куче, а самият Лъв Атила.

На обед каручката спря на мраморен площад с фонтан. Бяха стигнали в Бизоне – родният град на Чефи. В негова чест Божурка и дядо Начо решиха да хапнат свински кебапчета – специалитетът на всички черноморски градове от древността до днес. Лъв Атила си поръча винен кебап, а Зебър, понеже беше вегетарианец, излапа три шопски салати без сирене.

След като се нахраниха, отидоха да разгледат родната къща на Чефи. Тя се състоеше от стая, кухня, антре и в двора ѝ се издигаше

модерна кочина.

Бащата на Чефи отсъстваше, понеже беше капитан за далечно плаване, а майката на Чефи се занимаваше:

- с угодяването на десет прасета,
- а след това с осоляването им в качета – най-добрата храна за капитани от близко-далечното плаване.
- У, колко си слаба! – извика тя на Божурка и ѝ разреши да влезе при прасетата, преди да бъдат осолени, за да ги почеше по гърбовете.
- Гъци, гъци! – разнежи се Божурка като ги почесваше по гърбовете.

Майката на Чефи непрекъснато говореше за угоените прасета и се ужаси, когато научи, че за два месеца Божурка е отслабнала с тридесет килограма.

Божурка се натъжи. Тя очакваше бъдещата ѝ свекърва да я посрещне с букет цветя и да я почерпи със смокиново сладко...

Вече не им се ядяха кебапчета, затова не се отбиха в Дионисополис, но в чест на Дионис, на когото нявга е бил кръстен този град, дядо Начо извади от сеното бутилка с вино и на един дъх я преполови. И понеже водачите на магарешки каручки можеха да шофират и когато са си пийнали винце, на втори дъх изсуши бутилката.

Едва привечер пристигнаха на «Морски пясъци». Дядо Начо паркира Зебър с каручката между автомобили, заповяда на Лъв Атила да пази, взе си пушката и се упъти с Божурка към почивната станция на поп-звездите.

На вратата ги спря портиер с диригентска пръчка в ръка.

- Няма да ви пусна! – издирижира с диригентската си пръчка портиерът, но когато дядо Начо го гръмна и му подаде снимката, той се усмихна, понеже помисли, че са от телевизията.
- Да. Ние сме от телевизията – потвърди мислите му Божурка.
- И без да го казвате, разбрах, но не мога да ви пусна при поп-звездите, ако не разрешите гатанката – отново издирижира портиерът и ги запита какво е то: *диско, писко, видиско, скъписко?*
- Скъпа шумна дискотека с видео! – извика Божурка, която по-бързо от дядо си отгатна гатанката и портиерът ги заведе при микрофона да провери гласовете им, да не би да са оперни.

Микрофонът стърчеше на метална стойка в приемната на почивната станция, където поп певици и певци пиеха уиски с лед и пушеха дълги цигари, за да каляват гласните си струни.

Дядо Начо им се поклони и с продран от изпитото вино глас запя:

"Бона сера, синьорина, бона сера-а!"

- Бона сера, синьоре-е! – отвърнаха му почиващите в хор и заиграха рок и буги-вуги.

Дядо Начо грабна Божурка и започна да я разтяга като ластик.

- Но това не е ли твоята баща и нашата тра-ла-ла? – запита

майката на Божурка бащата на Божурка.

– Ако не ме лъжат очите, това е нашата дъщеря и моят тра-ла-ла
– отвърна бащата, спря да рокайства и поведе Тралала към развихрилите се дядо и внучка.

– Не, не може нашата дъщеря да бъде толкова черна, скоклеста и с такава сламена тра-ла-ла... Тя беше беличко, пълничко момиче с копринена тра-ла-ла... – извика ужасена майката на Божурка.
Тогава бащата запитва Божурка как се казва и когато тя му отвърна "Пеония", съвсем се увери, че тя не е неговата беличка, пълничка дъщеричка.

– А, вие, как се казвате? – запитва бащата на Божурка своя баща, тъй като никога не го беше виждал да танцува рок.

– Аз съм спасителят на Долината на божурите! Моят син е чешит, моята снаха е поп-богиня, а моята внучка победи злата вещица, подводните пирати, сухоземните иманяри и се научи да плува – отвърна гордо дядо Начо и изду бузата за целуване.

Не го целунаха, защото родителите на Божурка бяха потресени от изненада. Когато се посъвзеха, бащата попита дали дъщеря му се е занимавала с математика.

– Разбира се. Аз изброих всички божури в Долината на божурите и се научих да броя до един милион, двеста педесет и пет хиляди, петстотин педесет и пет – отвърна гордо Божурка.

– И сигурно си си повредила слуха от толкова тра-ла-ла? – запитва ужасена майката.

– Не, мила мамо! Славеите, авлигите и другите пойни птици ми подобриха слуха, а божурите ме научиха да обикна тишината – отвърна Божурка и чак тогава родителите ѝ пристъпиха към целуването.

В това време се втурна портиерът, издирижира с диригентската си пръчка, че на паркинга има лъв, който не разрешава на поп-звездите да влязат в колите си.

– Хайде, довиждане и приятно тра-ла-ла! – щом чу това, каза дядо Начо и си тръгна, за да не се разплаче от мъка при раздялата си с Божурка.

Той извика "Чау!" на портиера с диригентската пръчка, заповяда на Лъв Атила да освободи леките коли, метна се на каручката, даде команда "Пълен назад!" и сребърните копита на Зебър зазвънтяха по пътя за Долината на божурите...